

Holst, nyhedsbrev

Marts 2023

Nyt fra Civilprocessen

Highlights

Jeg fortsætter oprydningen i mit betragtelige efterslæb, hvor vi nu er nået til afgørelserne fra februar.

Fra årets korteste måned er det navnlig følgende afgørelser, som enhver dommer, procesadvokat eller civilprocesretligt interesseret jurist bør skrive sig bag øret:

Fra landsretterne fik vi med *U 2023.1222 V* og *U 2023.1471 V* to konkrete afgørelser om vurderingen af *en skønsmands habilitet*. De er ikke principielle, men er stadig værd at læse.

Derimod er *U 2023.1779/2 Ø* efter min opfattelse overmåde interessant. Ved denne afgørelse foretog landsretten en *endog meget dybdegående prøvelse af sagens juridiske spørgsmål* i forbindelse med en dom om *afvisning efter retsplejelovens § 368 a*. Det er en nærliggende læsning af dommen, at den skubber til anvendelsesområdet for ankebegrænsningsreglen.

Mere lavpraktisk – omend mindre principiel, da retsstillingen vel var forudskikket – er *FM 2022.166*, som alle vel bør notere sig. Ved kendelsen er det bekræftet, at *beløbsbegrænsningen ved kære af omkostningsudmålinger finder anvendelse, når byretten (alene) har udmålt omkostninger til dækning af retsafgift*.

Endelig vil jeg nævne de to afgørelser om sagsomkostninger. I den første, *Højesterets kendelse af 14. februar 2023*, fik vi et eksempel til illustration af, at der stadig *findes sagstyper, hvor »den vindende part«* findes ved en (ren) *beløbsmæssig sammenligning af påstand og resultat*. Og ved *U 2023.1492 Ø* fik vi en kendelse, som vist nok mere almindeligt fastslår, at *omkostninger i en ansvarssag anlagt mod rådgiveren privat ikke skal tillægges moms, når sagen vedrører momsplichtig rådgivning* (konkret en advokat, men nok tilsvarende en revisor eller lignende)

Saglig kompetence

FM 2022.163

Vi starter med en kort omtale af en kendelse om et (i hvert fald de seneste år) velkendt tema:

Når der pludselig opstår en flerhed af sager om samme principielle spørgsmål, er det af hensyn til sikring af retsudviklingen tilstrækkeligt at henvise én eller få sager til landsretten i første instans. Når det er sket – hvilket i praksis nok ofte vil ende som et først-til-mølle-princip, medmindre parternes advokater koordinerer – må andre sager om samme principielle spørgsmål blive i byretterne, hvor de eventuelt kan udsættes til afklaring af de principielle retsspørgsmål.

Det var således »instruksen« fra Højesteret i *U 2021.4078 H* (søgsmål mod Danske Bank) og blev siden linjen i *U 2022.4434 H*, Højesterets kendelse af 24. marts 2022 i sag *BS-38860/2021* (omtalt i *U 2022.4434 H*) og *U 2021.3881 Ø*. Denne linje fortsættes ved *FM 2022.163*:

»Ved vurderingen af, om et principielt retligt spørgsmål kan begrunde, at en sag henvises til landsretsbehandling, kan lægges vægt på, om sagen er en del af et større kompleks af sager, der alle omfatter samme principielle retlige spørgsmål. Det principielle spørgsmål kan normalt alene begrunde henvisning af den første sag i komplekset. Dette forudsætter dog, at det principielle retlige spørgsmål med stor sandsynlighed vil blive afklaret med afgørelsen i prøvesagen, og at der ikke i øvrigt foreligger sådanne forhold, at det kan anses for hensigtsmæssigt at henvise sagen.«

Bevisførelse

U 2023.1222 V (FM 2023.29) – skønsmand ikke inhabil

En skønsmand, der efter at have afgivet erklæring fik arbejde ved Teknologisk Institut, frasagde sig med henvisning til denne ansættelse hvervet (fordi Teknologisk Instituts egen skønsmandsansvisning forbyder medarbejdere at virke som skønsmand).

Parterne var enige om, at der efter skønsmændens udtræden skulle udpeges en ny skønsmand, men de var uenige om, hvorvidt den eksisterende erklæring skulle udgå (hvilket af den pågældende part blev begrundet ved, at skønsmændens ved sin ansættelse var blevet inhabil).

Landsretten nåede det i mine øjne ret oplagte resultat: Teknologisk Institut havde ingen tilknytning til nogen af parterne, og skønsmændens ansættelse ved instituttet var derfor uden betydning for hans habilitet.

(Man kunne hertil føje, at det ikke nødvendigvis ville ramme erklæringen, selv hvis skønsmændens ved ansættelsen var blevet inhabil. Konsekvensen beror i sådanne tilfælde formentlig på en konkret vurdering, der i U 2013.1606 V faldt ud til fordel for, at erklæringen skulle udgå, men som også kan ende anderledes.

Den af byretten fremhævede omstændighed, at Teknologisk Institut i forbindelse med den nye skønsmænds rapport ville skulle bistå ved udtagning af murprøver, rammer af omtrent samme grund forbi. Selv hvis der heri lå en bekymring, ville denne knytte sig til den nye skønserklæring og instituttets virke ved udarbejdelsen af denne – ikke til skønsmændens oprindelige arbejde og erklæring).

U 2023.1471 V (FM 2023.33) – skønsmand ikke inhabil

Kendelsen er, som oplyst i domsnoten, ved en fejl også trykt som U 2023.1409 Ø.

Endnu en afgørelse om en skønsmænds mulige inhabilitet, men denne gang med et faktum, som mere ligner de typiske diskussionstilfælde.

Dem har jeg i tidligere nyhedsbreve og i Almanakken for 2020 forsøgt at sammenfatte.

Som det fremgår heraf, er et typetilfælde på inhabilitet situationer, hvor skønsmændens under udførelsen af sit hverv har behandlet parterne væsentligt forskelligt, f.eks. ved kun at indkalde eller i øvrigt korrespondere med den ene part, jf. f.eks. FM 2021.27 og U 2021.4536 H. Som skrevet samme sted følger det allerede af U 1985.1009 H – og af flere senere landsretsafgørelser – at det kun er grovere/bevidste forskelsbe-

handlinger, der kan begrunde inhabilitet. Mindre forskelle er præsumptivt udtryk for undskyldelige fejl, som naturligvis skal rettes op, men som ikke kan tages til indtægt for et med- eller modsætningsforhold.

Månedens afgørelse passer ind i denne kategori og lægger sig til det flertal af de trykte afgørelser, der demonstrerer, at ikke enhver fejl gør skønsmændens inhabil (hvis der overhovedet var begået en fejl...).

Skønsmændens havde under en sag om isoleret bevisoptagelse gennemført en planlagt skønforretning trods afbud fra den ene parts repræsentant. Det mente parten gjorde skønsmændens inhabil, hvilket både byret og landsret afviste.

(Læser man videre i kendelsen får man det indtryk, at parten reelt var utilfreds med skønsmændens svar og måske tillige med modpartens spørgsmål, og at inhabilitetsindsigelsen mest af alt var en undskyldning for at fremføre disse indsigelser. Kendelsen skal måske læses i lyset heraf).

Udeblivelse

U 2023.1534 V (FM 2023.30) – fristoverskridelse med påstandsdokument

Landsretten fandt ikke grundlag for at tillægge sagsøgers overskridelse af fristen for indlevering af et påstandsdokument udeblivelsesvirkning.

Partens advokat havde inden fristens udløb anmodet om udsættelse af fristen (uden nærmere begrundelse) og havde 2 dage senere indleveret påstandsdokument. Selvom begæringen om fristudsættelse ikke blev imødekommet fandt hverken by- eller landsret, at der under disse omstændigheder var grund til at sanktionere overskridelsen.

Afgørelsen er i øvrigt værd at læse for den grundige gennemgang af retsgrundlaget, som udgør en glimrende »primer« til den retlige ramme, hvis man sidder med konkrete spørgsmål om udeblivelse (der som citeret indeholder en sætning om lige præcis den i sagen omhandlede situation...).

Anke- og kærebegrænsninger

U 2023.1779/2 Ø – om retsplejelovens § 368 a

En meget grundig men også *meget interessant* afgørelse om appelbegrænsningsreglen i retsplejelovens § 368 a.

Sagens baggrund var helt kort, at en forening som mandatar for en dansk folkepensionist bosat i udlandet havde rejst sag om lovligheden af Ankestyrelsens fortolkning af en bestemmelse i lov om social pension.

Byretten havde givet Ankestyrelsen medhold, og foreningen havde anket med væsentligt samme argumentation (og ingen nye beviser, da sagen reelt alene angik lovforklaring).

Henset til at sagen vedrørte fortolkning af en (nogenlunde) almindeligt anvendt bestemmelse, at denne bestemmelse så vidt ses ikke har været fortolket af de overordnede retter, og at der i sagen var rejst spørgsmål om bestemmelsens (og måske mere præcist fortolkningens) forenelighed med internationale konventioner, kunne man tro, at landsretten ville have admitteret anken. Det blev imidlertid ikke udfaldet.

Efter at have henvist til Højesterets generelle udlægning af bestemmelsens virke og formål i U 2021.502 H begiver landsretten sig ud i den længste bedømmelse jeg hidtil har set i sager om retsplejelovens § 368 a, ved bl.a. at henvise ganske indgående til bestemmelsens forarbejder og efterfølgende ministersvar.

Realiteten i dommen synes således at være, at landsretten – *fordi der var tale om en rent juridisk fortolkning* – har følt sig i stand til at foretage en trods alt ret grundig »foreløbig« prøvelse, og på den baggrund har følt sig tryk ved, at byrettens retsanvendelse var korrekt.

Jeg har i tidligere nyhedsbreve »rost« landsretterne for i sager om § 368 a i stigende grad at demonstrere gennem præmiskrivningen, at der faktisk har været en stillingtagen til sagens tvist. Det har hidtil navnlig været i sager, hvor landsretterne har begrundet, at byrettens *bevisbedømmelse* var oplagt rigtig, eller at påberåbte *nye beviser* ret klart ikke ville kunne rokke sagen.

Med månedens afgørelse synes man at have taget et skridt længere, således at § 368 a reelt er brugt til at afgøre sagen materielt (og altså navnlig har haft til formål at afskære en hovedforhandling af sagen), hvilket på sin vis understøttes af omkostningsudmålingen (35.000 kr. til Ankestyrelsen, hvilket vel nærmest svarer til et proceduresalær).

Det betyder også, at vi efter min opfattelse bevæger os på grænsen til, om landsretten burde have admitteret sagen men bestemt at denne skulle behandles skriftligt. Man kunne så – ved at fastsætte korte frister og en hurtig berømmelse – have opnået samme prøvelse men i højere grad have givet parterne mulighed for at føle sig hørt.

(Det er naturligvis også muligt – og det er uden kendskab til retsområdet svært at vurdere – at landsretten blot har konstateret, at byrettens afgørelse var helt åbenbart korrekt, og at de grundige præmisser først og fremmest er skrevet af formidlingsmæssige/pædagogiske grunde. Men som afgørelsen er skrevet, rejser den efter min opfattelse det overordnede og meget vigtige spørgsmål om, hvor grænsen mellem afvisning efter § 368 a og skriftlig hovedforhandling bør gå i sager om rene juridiske fortolkningsspørgsmål).

U 2023.1560 Ø – om retsplejelovens § 368 a

Månedens anden sag om § 368 a er noget mere lige til, og den skal først og fremmest nævnes som et (yderligere) eksempel på reglens anvendelse – og på at reglen kan anvendes, selvom appellanten har anført ny bevisførelse.

Sagen vedrørte spørgsmålet om injurier og var af byretten afgjort ud fra en konkret (men også ret ligefrem) bevisbedømmelse. Selvom appellanten havde varslet et enkelt nyt vidne, fandt landsretten konkret ikke, at der var udsigt til, at sagen ville få et andet udfald.

(Det kan afslutningsvist bemærkes, at man i denne sag udmålte sagsomkostninger med de mere »almindelige« 5.000 kr. til appelindstævnte).

U 2023.xxxx H – Højesterets kendelse af 13. februar 2023 – om retsplejelovens § 368, stk. 4

Sag BS-32191/2022-HJR

Februar måned var som årets måneder er flest; der kom en afgørelse fra Højesteret om ikke at tillade en anke direkte fra Sø- og Handelsretten til Højesteret, denne gang i en sag om, hvorvidt appellanten var omfattet af vikarloven.

De overordnede præmisser kender vi. Denne gang suppleret med en henvisning til Højesterets tidligere afgørelse om den pågældende bestemmelse, hvori Højesteret udtrykkeligt har fastslået, at afgørelsen beror på en »konkret vurdering af sagens omstændigheder«.

Med den henvisning var resultatet givet, og kendelsen kan derfor blot lægges i bunken med sager om § 368, stk. 4.

FM 2022.166 – om de relevante poster efter retsplejelovens § 391, stk. 2

I en personskadesag havde sagsøger fået medhold for ca. 20 % af sit krav (hvilket i sig selv rejser et spændende »hvem har vundet«-spørgsmål). Byretten tilkendte sagsøger retsafgift af det vundne beløb men ophævede sagens omkostninger for så vidt angik advokatudgifter.

Da sagsøger kærede uden Procesbevillingsnævnets tilladelse opstod spørgsmålet, om byretten herved havde »bestemt, at ingen af parterne [skulle]betale sagsomkostninger til den anden part«, idet kære efter retsplejelovens § 391, stk. 1, 2. pkt., i så fald alene var betinget af påstanden under kæresagen, eller om de tilkendte omkostninger til dækning af retsafgift bragte sagen ind under 2. pkt.

Spørgsmålet er ikke direkte berørt i bestemmelsens forarbejder, men løsningen var forudskikket i »Appeltilladelser«, der s. 84 om *beregningen af beløbet* indeholder den rammende

sætning, at det »er "bundlinjebeløbet i byrettens sagsomkostningsafgørelse, der er afgørende for, om der er fri kæreadgang« (»bundlinjebeløbet« er som værkets note angiver hentet fra et indlæg af Peter Juul Agargaard, der dengang var fuldmægtig ved Procesbevillingsnævnet, i Advokaten fra 2011 om U 2011.1113 H).

Når det er tilfældet for beløbets beregning giver det mening, at samme tilgang følges ved vurderingen af, om der er tilkendt et beløb (og så svarer det i øvrigt bedst til lovens ordlyd, al den stund at § 391 ikke taler om »omkostninger til dækning af advokatudgifter«).

Hertil kommer, at Østre Landsret i U 2010.642 Ø havde afgjort det tilsvarende spørgsmål i en sag, hvor der alene var tilkendt omkostninger til syn og skøn (hvilket bragte sagen under 1. pkt.).

Landsretten anlagde da også i månedens afgørelse denne fortolkning og lagde således afgørende vægt på, at der faktisk var tilkendt omkostninger.

Det udslagsgivende ved anvendelsen af beløbsreglen vil således (stadig) være, om der overhovedet er betalt noget beløb mellem parterne.

Sagsomkostninger

U 2023.xxxx H – Højesterets kendelse af 14. februar 2023 – »vindende part« i en hævet sag

Sag BS-47905/2020-HJR

(Østre Landsrets dom af 9. november 2020 er offentliggjort i domsdata-basen, sagsnr. 7234/22. Det er væsentligt, fordi Højesterets kendelse ikke gengiver den materielle tvist, og man må derfor i databasen for at forstå grundlaget for afgørelsen).

Endnu en afgørelse om et praktisk meget vigtigt spørgsmål: Hvem har vundet helt eller delvist...

Sagen vedrørte helt overordnet spørgsmålet om, hvorvidt en ansat som følge af udført arbejde i sin frokostpause havde krav på efterbetaling af løn samt godtgørelse efter arbejdstidsdirektivet. Dette spørgsmål var henvist til landsretten i første instans (fordi sagen bl.a. vedrørte fortolkning af arbejdstidsdirektivet i en ikke helt ualmindelig situation), og sagen blev herfra anket til Højesteret.

Under ankesagens behandling nedsatte arbejdstageren (som appellant) sin påstand, hvorefter arbejdsgiveren tog bekræftende til genmæle kort inden hovedforhandlingen. Det gav anledning til uenighed om, hvorledes der skulle forholdes med sagens omkostninger i både landsretssagen og ankesagen.

Højesteret fandt under henvisning til, at sagsøger/appellanten endeligt havde fået medhold for ca. 70.000 ud af oprindeligt ca. 145.000 kr. (lidt under 50 %), at hver part havde vundet og tabt for en del og ophævede derfor omkostningerne.

Afgørelsen indeholder ikke den ellers almindelige sætning om, at »sagens tyngdepunkt havde været«, og det fremgår da heller ikke af gengivelsen, at der i sagen havde været uenighed om en flerhed af faktorer af betydning for kravet. Der var således tale om en mere ren uenighed om, hvorvidt og med hvilket beløb, sagsøgte skulle godtgøre sagsøger, og sagen egnede sig derfor til i omkostningsmæssig henseende at blive bedømt alene (eller i hvert fald hovedsageligt) på baggrund af de beløbsmæssige påstande.

Afgørelsen er samtidig illustrativ for betydningen af løbende påstandsnedsættelser. Med Højesterets ord skal der »lægges vægt på« disse (og altså skeles til den oprindelige påstand og formentlig tillige til tidspunktet og grundlaget for de enkelte nedsættelser).

U 2023.1492 Ø – (principiel) kendelse om moms af sagsomkostninger i advokatansvarssag

Kendelsen er, som oplyst i domsnoten, ved en fejl også trykt som U 2023.1430 Ø.

En illustrativ afgørelse for afgrænsningen af, hvornår omkostninger skal udmåles med moms.

Som bekendt er baggrunden for den forskellige udmåling, at sagsomkostningerne (i hvert fald principielt) skal dække den vindende parts rimelige omkostninger til sagen. Advokater opkræver moms, og hvis man som privatperson er sagsøgt, har man derfor haft en momsudgift. Er parten selv momsregistreret, kan vedkommende medtage momsudgiften i sit eget momsregnskab, og der har så ikke været en nettoudgift.

I nogle tilfælde er parten »blandet momsregistreret«, fordi nogle men ikke alle aktiviteter er omfattet af momsregistreringen, og så må det afklares, hvor i regnskabet retssagen hører til (en variation af denne analyse lå til grund for sidste års to afgørelser om moms til en fagforening som mandatar, jf. U 2022.2160 V og U 2022.3677 V).

I denne måneds afgørelse var situationen den, at sagsøgte var en advokat, og sagens tvistepunkt var, om han i denne egenskab samt i sin egenskab af bestyrelsesmedlem havde handlet ansvarspådragende.

Landsretten fandt efter en konkret vurdering, at advokaten måtte antages at have afholdt fradragsberettigede udgifter til advokatbistand inkl. moms, der »i hvert fald svarer til det tilkendte sagsomkostningsbeløb«, og omkostninger blev derfor udmålt uden moms.

Afgørelsen virker overordnet rimelig; når parten har opnået momsfradrag, har han ikke haft et momstab.

Men sætningen peger samtidig på den alment kendte erfaring, at de tilkendte omkostninger sjældent svarer til de faktiske udgifter – og så kunne man måske overveje, om beløbet kunne være tillagt forholdsmæssig moms. Implicit i præmissen ligger jo, at advokaten for så vidt godt kan have haft en momsudgift (hvis en advokat afholder 20.000 kr. privat og 40.000 med mulighed for fradrag, og han derefter tilkendes 30.000 kr., er det så helt oplagt, at de tilkendte omkostninger fuldt ud skal henføres til den fradragsberettigede udgift).

Afgørelsen er konkret begrundet men måske alligevel principiel. Advokaten havde under sagen ønsket at stille spørgsmål til Advokatsamfundets responsumudvalg om muligheden for at afløfte moms, når en advokat sagsøges privat for rådgivning, der er ydet som led i dennes momspligtige virksomhed. Det afviste landsretten, og selvom præmisserne peger på »det foreliggende grundlag«, peger kendelsen vel i retning af, at advokater, der sagsøges (privat) for forhold, der udspringer af deres arbejde, ikke kan tilkendes moms af egne advokatomkostninger.

(Sagen havde også en anden interessant krølle. Advokaten – som havde ansvarsforsikring for eventuelt advokatansvar men ikke bestyrelsesansvar – havde fundet det nødvendigt at hyre *to advokater til at forsvare sig* i relation til de to ansvarsgrundlag. Han mente derfor også, at han skulle have dobbelt op på omkostninger. Det mente landsretten ikke).

FM 2022.165 – to myndigheder, én advokat

I en sag om tab af erhvervsevnetab var både Arbejdsmarkedets Erhvervsikring og Ankestyrelsen blevet stævnet (det fremgår ikke klart af afgørelsen, hvorfor det var nødvendigt).

De to myndigheder havde anvendt samme advokat og havde, i hvert fald ifølge sagsøgerens procedureindlæg, anvendt enslydende processkrifter med samme sagsfremstilling og anbringender (hvilket igen giver grund til undren over, hvorfor begge myndigheder skulle sagsøges...).

Landsretten fandt, at der skulle tilkendes omkostninger til begge de sagsøgte myndigheder, men at der ved udmålingen af omkostninger til hver af myndighederne kunne tages højde for, at de anvendte samme advokat.

Det er utvivlsomt den rigtige fremgangsmåde, jf. U 2013.2103 H. Månedens afgørelse er således et eksempel på anvendelse af dette præjudikat (og af retsplejelovens omkostningskaptitels almindelige princip om, at omkostninger udmåles i hvert partsforhold).

FM 2022.164 – småsag hævet før udarbejdelse af fortegnelse

Da sagen blev behandlet efter retsplejelovens kapitel 39 og var hævet inden udarbejdelse af fortegnelse, skulle sagsøgte ikke tilkendes omkostninger.

Det vidste vi godt efter U 2016.3689 H, og når sagen er trykt, hænger det formentlig sammen med, at byretten med henvisning til en ældre landsretsafgørelse havde tilkendt omkostninger svarende til inkassosalær.

Øvrige spørgsmål

U 2023.1236 Ø – ikke hjemmel til opsættende virkning af anmodninger efter retsplejelovens § 253, stk. 4

Østre Landsret har ved månedens kendelse fastslået, at der ikke i retsplejeloven er hjemmel til, at retten kan tillægge en ansøgning om kæretiladelse efter retsplejelovens § 253, stk. 4, jf. stk. 3 (kære af delafgørelser) opsættende virkning.

Opsættende virkning af appelskridt kræver almindeligvis hjemmel, (se U 2011.3075/1 H, FM 2021.61 og FM 2018.19). Det beror derfor på den enkelte situation, om en ansøgning til Procesbevillingsnævnet kan tillægges denne virkning. Det er bl.a. en mulighed ved kære af kendelser, som ikke har karakter af delafgørelser, og som derfor appelleres med tilladelse i henhold til § 389 a, jf. § 395, 2. pkt.

Af samme grund måtte landsretten som led i pådømmelsen forholde sig til afgrænsningen af retsplejelovens § 253 om delafgørelser. Også denne del af afgørelsen er interessant.

I den konkrete sag var spørgsmålet, om sagen skulle afvises efter DL 5-1-2 (mere om det, hvis vi får trykt sagens materielle afgørelse). Det fandt byretten – formentlig med rette – ikke, at den skulle, og sagen fortsatte herefter. Under disse omstændigheder fandt landsretten, at kendelsen måtte være en delafgørelse omfattet af retsplejelovens § 253, stk. 2 (som skulle appelleres efter stk. 4, jf. stk. 3, da kendelsen ikke kunne fuldbyrdes særskilt).

Afgørelsen kan ses som eksempel på det i motiverne forudsatte hovedområde for delafgørelsesbegrebet: afgørelser om formalitetsspørgsmål, som har betydning for hele sagens behandling (eksemplificeret ved bl.a. spørgsmål om søgsmålsfrister og søgsmålskompetencer, der frembyder nært slægtskab med en afvisningspåstand støtte på DL 5-1-2).

U 2023.1408 V – møderet i fogedsag (fuldmægtig for advokaten eller advokatfirmaet)

En sag fra fogedprocessen, men med et forløb og præmisser, som bærer nært slægtskab med de i sidste måned omtalte kendelser om møderet ved anke.

En begæring om udsættelse blev indleveret til fogedretten af »A Advokater v/ sagsbehandler S«. Begæringen var således efter sin ordlyd ikke indleveret på vegne af en (bestemt, navngiven) advokat med møderet, og begæringen blev derfor afvist.

Landsrettens præmisser er både eksemplariske og generelle, og de bør derfor også kunne inspirere løsningen, hvis et tilsvarende problem skulle opstå i en civil sag, f.eks. i forbindelse med indlevering af et anke- eller kæreskrift (og i det hele taget er det god latin, at retten til at agere i en retssag netop tilfalder den enkelte advokat, og at eventuelle repræsentanter derfor må kunne påvise, at de afleder deres beføjelser fra vedkommende).

Publicerede afgørelser

I februar har Ugeskriftet, Fuldmægtigen og de øvrige anførte tidsskrifter trykt følgende afgørelser, der er omtalt i mit nyhedsbrev for december samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- U 2023.1349 H (MAD 2023.1) – om retsplejelovens § 224
- U 2023.1367 H – bortfald af retlig interesse
- U 2023.1563 H – skriftlige dokumenter udgjorde ikke vidneerklæringer
- TFA 2023.80 (U 2023.900 Ø) – ophør af retlig interesse

Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223